

שמות פרק יג - ג וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-הָעָם, זְכוּר אֶת-הַיּוֹם הַזֶּה אֲשֶׁר יֵצְאתֶם מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עֶבְדִים, כִּי בָחַזְק יָד, הוֹצִיא יְהוָה אֶתְכֶם מִזֶּה; וְלֹא יֵאָכֵל, חֶמֶץ. ז הַיּוֹם, אַתֶּם יֹצְאִים, בַּחֲדָשׁ, הָאָבִיב. ה וְהָיָה כִּי-יִבְיֹאֵךְ יְהוָה אֶל-אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְהָאֱמֹרִי וְהַחִוִּי וְהַיְבוּסִי, אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לָתֵת לְךָ, אֶרֶץ זִבְתַּחֲלָב, וּדְבָשׁ; וְעִבַדְתָּ אֶת-הָעִבְדָּה הַזֹּאת, בַּחֲדָשׁ הַזֶּה.

ו שְׁבַעַת יָמִים, תֹּאכַל מַצֹּת; וּבַיּוֹם, הַשְּׁבִיעִי, חַג, לִיהְנֶה. ז מַצוֹת, יֵאָכֵל, אֶת, שְׁבַעַת הַיָּמִים; וְלֹא-יֵרָאֶה לְךָ חֶמֶץ, וְלֹא-יֵרָאֶה לְךָ שָׂאֵר--בְּכָל-גְּבֻלְךָ. ח וְהִגַּדְתָּ לְבִנְךָ, בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר: בַּעֲבוּר זֶה, עָשָׂה יְהוָה לִי, בְּצֵאתִי, מִמִּצְרַיִם.

How to understand זה בעבור זה - machloket:

[Why did Hashem take me out?; or Why am I eating matza?]

רש"י שמות פרק יג פסוק ח

(ח) בעבור זה - בעבור שאקיים מצותיו, כגון פסח מצה ומרור הללו:

רשב"ם שמות פרק יג פסוק ח

(ח) בעבור זה - שעשה י"י לי ניסים במצרים אני עובד עבודה הזאת. וכן זה היום אשר עשה י"י לי שהייתי לראש פינה נגילה ונשמחה בו:

אבן עזרא שמות (הפירוש הארוך) פרק יג פסוק ח

(ח) בעבור זה אמר רבי מרינוס, פ"ל בעבור זה, היה ראוי להיותו הפוך - זה, בעבור שעשה ה' לי. והביא רבים כמוהו לדעתו. ולפי דעתו, אין אחד מהם נכון, כי איך נהפוך דברי אלהים חיים. וטעם הפסוק הפך מחשבתו, כי אין אנו אוכלים מצות בעבור זה,

רק פ"ל בעבור זה, בעבור זאת העבודה שהוא אכילת המצה ולא יאכל חמץ שהוא תחלת המצוות שצוה לנו השם - עשה לנו השם אותות עד שהוציאנו ממצרים. והטעם לא הוציאנו ממצרים רק לעבדו, ככתוב... אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים (במד' טו, מא):

משנה מסכת פסחים פרק י

משנה ד מזגו לו כוס שני וכאן הבן שואל אביו... ולפי דעתו של בן אביו מלמדו - מתחיל בגנות ומסיים בשבח - ודורש מארמי אובד אבי - עד שיגמור כל הפרשה כולה:

משנה ה רבן גמליאל היה אומר כל שלא אמר שלשה דברים אלו בפסח לא יצא ידי חובתו... בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים שנאמר (שמות יג) והגדת לבנך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים לפיכך...

בראשית פרק טו יג ויאמר לאברהם, ידע תדע כי-גר יהיה זרעך בארץ לא להם, ועבדום, וענו אתם--
ארבע מאות, שנה. יד וגם את-הגוי אשר יעבדו, דן אנכי; ואחרי-כן יצאו, ברכש גדול.

רמב"ם הלכות תשובה פרק ו הלכה ה

והלא כתוב בתורה ועבדום וענו אותם הרי גזר על המצריים לעשות רע, וכתיב וקם העם הזה וזנה אחרי אלהי נכר הארץ, הרי גזר על ישראל לעבוד כו"ם ולמה נפרע מהן? לפי שלא גזר על איש פלוני הידוע שיהיה הוא הזונה - אלא כל אחד ואחד מאותן הזונים לעבוד כו"ם אילו לא רצה לעבוד לא היה עובד, ולא הודיעו הבורא אלא מנהגו של עולם, הא למה זה דומה לאומר העם הזה יהיה בהן צדיקים ורשעים, לא מפני זה יאמר הרשע כבר נגזר עליו שיהיה רשע מפני שהודיע למשה שיהיו רשעים בישראל, כענין שנאמר כי לא יחדל אביון מקרב הארץ..

יהושע פרק כד D. Yehoshua 24-Accepting to Serve Hashem

א ויאסף יהושע את-כל-שבטי ישראל, שכמה; ויקרא לזקני ישראל ולראשיו, ולשפטי ו לשטריו, ויתיצבו, לפני האלהים. ב ויאמר יהושע אל-כל-העם, כה-אמר יהוה אלהי ישראל, בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם, תרח אבי אברהם ואבי נחור; ויעבדו, אלהים אחרים. ג ואקח את-אביכם את-אברהם, מעבר הנהר, ואולף אתו, בכל-ארץ כנען; וארב (וארבה), את-זרעו, ואתן-לו, את-יצחק. ד ואתן ליצחק, את-יעקב ואת-עשו; ואתן לעשו את-הר שעיר, לרשת אותו, ויעקב ובניו, ירדו מצרים. ה ואשלח את-משה ואת-אהרן, ואגף את-מצרים, באשר עשיתי, בקרבן; ואחר, הוצאתי אתכם. ו ואוציא את-אבותיכם ממצרים, ותבאו הימה... יג ואתן לכם ארץ אשר לא-יגעת בה, וערים אשר לא-בניתם, ותשבו, בהם...

יד ועתה יראו את-יהוה, ועבדו אתו--בתמים ובנאמנות; והסירו את-אלהים, אשר עבדו אבותיכם בעבר הנהר ובמצרים, ועבדו, את-יהוה. טו ואם רע בעיניכם לעבד את-יהוה, בחרו לכם היום את-מי תעבדו--אם את-אלהים אשר-עבדו אבותיכם אשר בעבר (מעבר) הנהר, ואם את-אלהי האמרי אשר אתם יושבים בארצם; ואנכי וביתי, נעבד את-יהוה.

טז ויען העם, ויאמר, חלילה לנו, מעזב את-יהוה--לעבד אלהים אחרים. יז כי יהוה אלהינו, הוא המעלה אתנו ואת-אבותינו מארץ מצרים מבית עבדים; ואשר עשה לעינינו, את-האבות הגדלות האלה... גם-אנחנו נעבד את-יהוה, כי-הוא אלהינו.

יט ויאמר יהושע אל-העם, לא תוכלו לעבד את-יהוה--כי-אלהים קדשים, הוא: אל-קנזא הוא, לא-ישא לפשעכם ולחטאותיכם. כ כי תעזבו את-יהוה, ועבדתם אלהי נכר; ושב והרע לכם וכלה אתכם, אחרי אשר-היטיב לכם. כא ויאמר העם אל-יהושע: כי את-יהוה נעבד. כב ויאמר יהושע אל-העם, עדים אתם בככם, כי-אתם בחרתם לכם את-יהוה לעבד אותי; ויאמרו, עדים.

רמב"ם הלכות חמץ ומצה פרק ז

א מצות עשה של תורה לספר בניסים ונפלאות שנעשו לאבותינו במצריים, בליל חמישה עשר בניסן--שנאמר "זכור את היום הזה אשר יצאתם" (שמות יג, ג), כמה שנאמר "זכור את יום השבת" (שמות כז, ז). (ומניין שבליל חמישה עשר--תלמוד לומר "והגדת לבנך, ביום ההוא לאמור: בעבור זה" (שמות יג, ח), בשעה שיש מצה ומרור מונחים לפניך.

ד [וצריך להתחיל בגנות, ולסיים בשבח. כיצד: מתחיל ומספר שבתחילה היו אבותינו בימי תרח ומלפניו, כופרים וטועין אחרי ההבל ורודפין עבודה זרה; ומסיים בדת האמת, שקירבנו הקדוש ברוך הוא לה, והבדילנו מן התועים, וקירבנו לייחודו. וכן מתחיל ומודיע שעבדים היינו לפרעה במצריים, וכל הרעה שגמלוננו; ומסיים בניסים ונפלאות שנעשו לנו, ובחירותנו. והוא שידרוש מ"ארמי אובד אבי" (דברים כו, ה), עד שיגמור כל הפרשה; וכל המוסיף ומאריך בדרש פרשה זו, הרי זה משובח.

ה [כל מי שלא אמר שלושה דברים אלו בליל חמישה עשר, לא יצא ידי חובתו; ואלו הן--פסח, מצה, ומרורים: פסח, על שם שפסח המקום ברוך הוא על בתי אבותינו במצריים, שנאמר "ואמרתם זבח פסח הוא לה" (שמות יב, כז); מרורים, על שם שמיררו המצריים את חיי אבותינו במצריים; מצה, על שם שנגאלו. ודברים האלו כולן, הן הנקראין הגדה.

ו [בכל דור ודור, חייב אדם להראות את עצמו כאילו הוא בעצמו יצא עתה משיעבוד מצריים, שנאמר "ואותנו, הוציא משם" (דברים ו, כג). ועל דבר זה ציווה בתורה, "וזכרת, כי עבד היית" (דברים ה, יד; דברים טו, טו; דברים טז, יב; דברים כד, יח; דברים כד, כב), כלומר כאילו אתה בעצמך היית עבד, ויצאת לחירות ונפדית.